

BIBLIOTEKA

8/H-2  
H 91



NË EMËR TË  
LUMTURISË

DRAMË

ISMAIL HOXHA



8915-2

5

H 91

ISMAIL HOXHA

R

# NË EMËR TË LUMTURISË

(Dramë në dy pjesë)

~~46986~~

LIOTEN L SHIE M  
GHRONASIE

35934

Tirazi 2000 Kopsë      Formati 70x100/82      Shtabi: 2204-05

SHTËPIA BËTONJËSE «NAIM FRASHËRI»  
Shtyp Nish Shtypshkronjave «Mihal Duri»

8812-2

H 21

ESKAL TONJA

TE LUMTURISE  
NE EMER

(Drejtuar nga qyteti)

1988

SHKURTIM I NENIT 17  
DREJTUESI

Tirazhi: 2000 kopje      Format: 76x100/32      Stashi: 2204-65

Shtyp NISH Shtypshkronjate «MIHAL DURI»  
Stabilimenti «8 NENTORI»      Tirane, 1988

**I kushtohet dëshmorëve të Luftës  
nacional-çlirimtare**

**A u t o r i**

## PERSONAZHET

1. Nëna
2. Skënderi
3. Shpresa
4. Kopshtari
5. Alfredi
6. Koloneli OTTO
7. N/Togeri Hans
8. Rreshteri Robert.

Të rinj revolucionarë, oficerë dhe ushtarë gjermanë.

Ngjarja zhvillohet gjatë viteve të luftës në një nga qytetet kryesore.

## PJESA E PARË

### Tablo e parë

Dritat e prozhektorit ndriçojnë në skenë një lapidar të mbuluar me tufa lulësh të freskëta, të cilat, nga mënyra se si janë vendosur, të lenë përshtypjen se aty kanë ardhur me qindra e qindra vizitorë.

Mbi pllakën e mermertë të lapidarit, të shkruara me gërma të dukshme, lexohen këto fjalë, që citohen me qartësi në altoparlant nga një spiker me zë baritoni:

— Këtu në maj të vitit 1944, nga nazistët gjermanë u pushkatua dashuria e dy të rinjve, që i dhuruan atdheut atë çka ishte më e shtrenjtë, jetën e tyre të re.

Ndërsa spikeri i thotë këto fjalë, që shoqërohen me tingujt e një marshi funebër, nga salla ngjitet drejt lapidarit një grua në moshë të thyer e veshur në të zeza, që mban në duar një tufë karafilash. Ende pa iu afruar ajo lapidarit, spikeri (ky mund të zëvendësohet edhe me një konferencier) thotë:

— A e shihni këtë grua? Kjo aq shumë e ka lidhur kujtimin e saj me këtë lapidar sa... prisni, ju lutem. Prisni!

Në këtë kohë gruaja e veshur me të zeza gjunjëzohet para lapidarit, vendos karafilat dhe, ashtu e gjunjëzuar siç është, ka përçëndruar vështrimin e saj diku thellë dhe është kredhur në mendime. Spikeri vazhdon (spektatorëve):

Qetësi, qetësi...

Ndërkaq, nën tingujt optimistë të një melodie me kitarë, dëgjohet një zë i qartë prej të riu — sikur të flasë lapidari:

— Nënë! E dashura nënë! Fshi lotët! Fshi lotët, nënë! Nuk është mirë kështu! Armiku sheh... Fshi lotët, nëna ime e mirë... Ne do të rrojmë edhe kur të vdesim... Lamtumirë... Lamtumirë, nëna ime e shtrenjtë.

Në këtë çast gruaja e veshur me të zeza çohet dhe, duke u drejtuar nga salla, fshin lotët; kur papritur shikon plot spektatorë. Ajo, e habitur, u drejtohet të pranishmëve:

— Më falni...! Unë nuk desha... Më falni. Unë tani po largohem; (bën disa hapa përpara për të zbritur nga skena, por hapin e saj e ndërpresin zëra të ndryshme që vijnë nga salla nëpërmjet altoparlantit).

Zërat — Jo, jo, flisni. Tregonani si e qysh. Gruaja e veshur me të zeza — Po përse? Këto i përkasin së kaluarës.

Zërat — Jo, jo, flisni. Tregonani si e qysh. të dimë gjithshka, gjithshka (fjalët e spektatorëve, që thuhet në altoparlant, duhet të jenë të qarta).

Gruaja e veshur me të zeza: — E mirë, pra. Historia e këtij lapidari që po shikoni ose, më mirë, e kësaj dashurie nis kështu:



Në këtë moment gruaja e veshur me të zeza hap siparin, kurse lapidari zhduket.

Tani dekori paraqet në skenë një mbrëmje të bukur. Nën kupën e qiellit të kaltërt sapo kanë ndriçuar yjet. Flladi i erës përkëdhel fytyrat e dy të rinjve, atë të Skënderit dhe të Shpresës, që janë vendosur në distancë, ballë për ballë njeritjetrit, i pari nga e djathta, kurse e dyta nga e majta.

**SHPRESA** — (duke soditur me kënaqësi qiellin, numëron yjet.) Dhjetë, njëzet, pesëdhjetë, Oj ç'mrekulli! Qindra e mijëra yje të bukura na buzëqeshin e na vështrojnë! Të duket sikur i ke në pëllëmbë të dorës dhe luan me to. Kurse ato qëndrojnë larg nga ne, atje lart, lart, mu në kupë të qiellit! E, megjithatë, na buzëqeshin. Sa interesant! (vazhdon të numërojë). Pesëmijë... dhjetëmijë, njëqindmijë yje...

**SKËNDERI** — (duke jetuar botën e tij, i drejtohet spektatorit. Në dorë mban një trifil). Ju që keni dashuruar ose që dashuroni, sigurisht ju ka rastisur të gjeni trifilin me katër fletë! Sa vështirë është ta gjesh këtë bimë të rrallë! Po kush dashuron do ta gjejë. Me siguri do ta gjejë. Ja, unë, më së fundi, e gjeta. E kërkova vite me radhë dhe e gjeta. Sa çudi!

**SHPRESA** — Oj, sa bukur!... Skendo, Skendo! Pa shih se si lëviz një yll! (e habitur). Unë s'kam parë kurrë se si lëvizin yjet!

**SKËNDERI** — Thonë, se ai që e shikon i pari yllin në lëvizje, bëhet i lumtur.



SHPRESA — Me të vërtetë?

SKËNDERI — E kam me gjithë mend.

SHPRESA — (e gëzuar). Atëhere unë do të jem e lumtur! Po pse lëvizin yjet?

SKËNDERI — Pse lëvizin...! Lëvizin se... sepse nuk mund të qëndrojnë në një vend. Ato janë yje... nuk janë si ne.

SHPRESA — Pse, si jemi ne?

SKËNDERI — Ne?... Si dy zogj të vegjël që presim të na rriten krahët dhe të fluturojmë.

SHPRESA — Kurse mua, Skendo, e di si më duket? Sikur kam pushtuar tërë botën. (tregon pëllëmbën). Ja, këtu e kam dhe mund ta vërtis si të dua. (i afrohet Skënderit). Mund ta hedh në hapësirë (bën sikur e hedh), dhe ta pres, prapë ta hedh dhe prapë ta pres. Kaq e fuqishme jam bërë sot! (i afrohet pranë)... Jam kaq e gëzuar sa... (hidhet nga gëzimi dhe pushton me krahë një pemë aty pranë). Do të doja të kisha fletë dhe të ngjitesha lart, lart, drejt yjeve. Sa mirë do të ishte sikur njeriu të kish fletë.

SKËNDERI — (me shaka). Në vend të këmbëve.

SHPRESA — Ti bën shaka, Skendo, ndërsa unë...

SKËNDERI — Aspak. E kam megjithë mend. E ç'i duhen këmbët atij njeriu, kur ai nuk është i aftë të ecë me to?

SHPRESA — S'kuptoj asgjë!

SKËNDERI — Koha është më e shpejtë se njeriu, Shpresa. Njeriu duhet ta arrijë e të ecë së bashku me të. Përndryshe, furtunat e jetës mund ta përlajnë njeriun, ta hedhin tej dhe ta bëjnë palmuç.

**SHPRESA** — Prapë s'kuptoj asgjë!.. Unë dua krahe, Skëndo. Dua të fluturoj, që të fshihem lart mbi retë dhe të rroj me ëndërrat e mia.

**SKËNDERI** — Të shkëputesh nga toka? Të largohesh nga njerëzit?

**SHPRESA** — Jo, jo. Nuk desha të them këtë. Tjetër gjë dua të them.. Unë tokën e dua shumë, edhe njerëzit i dua shumë. Por ja që ngadonjëherë njerëzit të vihen pas dhe nuk të lenë të lirë të ëndërrosh për atë çka ndjen. Kurse atje lart në mes të yjeve.. Po ç'flas unë budallaqja kështu..

**SKËNDERI** — Po ti mos u nxito, Shpresa, më ngadalë. E pastaj?

**SHPRESA** — E pastaj, dua fletë të fluturoj si retë. Ja, kështu (hidhet e gëzuar, por në këtë moment i bie në tokë stilografi dhe i thyhet). Hop la, u thye (me keqardhje). Sa e marrë që jam!

**SKËNDERI** — (i buzëqeshur). S'ka asgjë të keqe. Shenjë e mirë.

**SHPRESA** — Shenja e mirë qenka të të thyhet ky kujtim kaq i bukur.

**SKËNDERI** — Kur të zotit i thyhet diçka që ai e çmon shumë, është shenjë lumturie. Pastaj gjëra që ndodhin. Thyhen njerëz e jo më një pendë.

**SHPRESA** — Më këtë (tregon stilografin) unë Skëndo ëndërroja të shkruaja dhjetëra faqe për dashurinë..

**SKËNDERI** — Fort bukur, Shpresa. Dashuria është një ndjenjë e fuqishme. Ajo është, si të thuash, një mikeshë e mirë që vete tek ata